

El Diacrític | | Actualitzat el 30/10/2017 a les 12:39

?Se'ns pixen a sobre i diuen que... eleccions autonòmiques

«Com en els millors temps del masisme, avui, dilluns 30 d'octubre ja podem afirmar que l'autonomisme ha tornat amb totes les lletres» | «L'1 d'octubre, el poder espanyol i el poderet catalunyès van tremolar de por davant l'autoorganització popular vinguda des de baix» | «Si realment volem bellugar-nos i que això avanci, l'únic camí continua essent el mateix de sempre: organitzar-nos fora d'estructures jeràrquiques»

Carles Puigdemont, al Parlament, a la sessió històrica de divendres passat | Job Vermeulen / Parlament

Com en els millors temps del masisme, avui, dilluns 30 d'octubre ja podem afirmar que l'autonomisme ha tornat amb totes les lletres. Sincerament, pensava que la cosa duraria una mica més o, com a mínim, que el tancament de la barraca republicana seria conseqüència d'una intervenció de l'Estat espanyol. Però l'Estat espanyol «que mai no negocia» aquest cop sí que ho ha fet i han estat els seus representants a Catalunya (Mas, el nucli dur del Pdcap i companyia) qui ha acabat acceptant la proposta autonomista com a única possible, un cop descartada la defensa de la República que van proclamar divendres «els seus» amb cares de pomes agres.

La festa de divendres va ser mesurada, per dir-ho així, i va servir com a vàlvula d'escapament per a tanta tensió acumulada el dia abans, quan Puigdemont va llençar un globus sonda i gairebé li esclata a la cara dient que anàvem a eleccions autonòmiques. L'endemà, el Gobierno d'Espanya deia el mateix i moltes cares visibles de Junts pel Sí van començar a dir que no estaria tan malament i alguns columnistes propers van passar a afirmar, un cop més que «la gran jugada» i «el gran estratega» tenien raó. Columnistes i missatges de mòbil obra directa del Gabinet de Comunicació de Mas i voltants.

Les eleccions autonòmiques dependents d'Espanya passaven a ser «el gran horitzó» per a una

colla de republicans que, segons el nou relat, havien no-proclamat la independència. Perquè divendres 27 d'octubre, tal com expliquen tots els experts que en saben del tema (riem una mica que sinó la presa de pèl infinita ens farà fer mala sang i no cal), no es va proclamar cap república ja que la suposada proclamació no consta en cap paper oficial. El teatret va ser efectiu i per pantalla ens van intentar desmobilitzar, un cop més, amb un caramel que era dolç però s'ha convertit en el més agre.

Diumenge 29 d'octubre, Oriol Junqueras a *El Punt Avui* afirmava que en «Els propers dies haurem de prendre decisions i no sempre seran fàcils d'entendre» i la portaveu de la CUP, Núria Gibert, deia que la formació es mostrava «oberta a tots els escenaris». El Govern de la nova república feia dos dies que havia desaparegut, devia estar de vacances just després de no proclamar la república des del balcó de la Generalitat. Mentre *estava de vacances*, es tancaven gairebé totes les «ambaixades» catalanes a l'estranger, els mossos substituïen el seu major per un altre i retiraven el retrat del president de la República de les seves comissaries i tothom esperava l'arribada de les autoritats colonials com si fos la cosa més normal del món.

Això sí. Per tal que ningú s'enfrontés als nous amos sí que s'enviava un missatge clar i diàfan des del poderet catalunyès: la desobediència la farien ells. Que la gent estigués tranquil·la a casa que ara potser no ho entendrien (quina manera de tractar constantment la gent de ximple) però en pocs dies ja els ho explicarien -o no- i els desobedients serien ells, curiosament els únics que fins ara s'han mostrat obedients.

I aquí hi ha el centre de tot. Un procés d'alliberament nacional que va néixer al carrer, amb manifestacions multitudinàries, amb milers de xerrades, trobades, debats, deixat en mans de quatre polítics professionals per tal que aquests se n'encarreguessin de tot. Mentrestant, els presidents de les dues organitzacions, Òmnium i ANC, als quals es deu una bona part del «Procés», a la presó sense cap indicatiu de sortir-ne.

L'1 d'octubre, el poder espanyol i el poderet catalunyès van tremolar de por davant l'autoorganització popular vinguda des de baix. I és per això que els manaires, el 3 d'octubre, van activar una «aturada de país» per intentar dissoldre una vaga general que acabava tornant a les mans del poble una lluita que en venia. La mobilització va ser immensa i la vaga va esdevenir la més gran de totes les que hi ha hagut en aquest tros de món ens els darrers decennis. La por se'ls menjava...

I van recórrer a l'estratègia de sempre. A partir d'aquí, allargament i no concreció, quan no engany, han estat les tòniques del que ha fet el Govern de Puigdemont guiat per Artur Mas. I no patiu que tindrem teatret per a estona. Junt amb els missatges de veu d'«experts mundials» -en mentides-dient «Bon dia, republicans», rebreu centenars d'estímulos en forma d'articles raonats, frases rotundes i declaracions de més «experts» assegurant que les eleccions autonòmiques són la panacea que ens portarà a una república que no existeix ni volen que existeixi.

Sé que veure cara a cara la mentida i més veure-la quan te la diu algú en qui has confiat o mig confiat a molta gent li activa els mecanismes d'autodefensa que passen per negar les evidències que estic explicant, fer adhesió absoluta a les propostes falses de qui ens les fa i passar a negar allò que veïem però no ens atrevíem a formular.

També és cert que molta gent pot caure en el desànim més absolut però això seria també part de la seva estratègia desmobilitzadora. El que és clar és que si no fem res diferent continuarem sense moure'ns de lloc. Perquè si realment volem bellugar-nos i que això avanci, l'únic camí continua essent el mateix de sempre: organitzar-nos fora d'estructures jeràrquiques (tenim CDR i CDB arreu del territori), decidir-ho tot sempre, no acatar l'Estat ni l'autonomisme i trencar el relat dominant del poder i del poderet amb un punt de fuga que els trenqui la seguretat que ells tenen de tenir-nos tan controlats que diguin el que diguin ens els creurem.

Som-hi que no ha estat res i visca la República... lliure d'estafadors, autonomistes i processistes

perpetus. I el 21 que voti Rita!